

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundißimi Doctoris de Auxilio gratiæ
medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum &
Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

62. Secunda: Vt à peccato purgemur voluntatem nostram Deus exspectat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

Exhibitum clariss indicat, Cassianus de actibus quidem naturalibus, qui amē per gratiam primi hominis, quam Scholastici isti norunt, fierent, loquebatur; ut suprā nonnihil, & alibi latē demonstrauit illi vero Scholastici ce illis actibus bonis, qui abique omnī omnia grāta, non solum Christi Salvatoris, sed etiam primi hominis, per puras nature perditae vices proferuntur; a cuiusmodi bonis actibus Massilienses isti plorante; horruerunt. Quapropter quārum grāti primi hominis humam naturam superat tantū hallucinatio- nis enīmitate Massilienses à recenticribus nostris fuperantur.

NOTA LXII.
Secunda: Ut à peccato purgēmū voluntatem nostram Deus exspectat.

A Ltera à Massiliensibus asserta & à Concilio Araucano damnata propositio est, quod, ut à peccato purgēmū, voluntatem nostram Deus exspectat: non autem, ut etiani purgari velim, per sancti spiritus infusionem & operationem in nobis sit. Quod eo sensu afferebant, quia censēbant impetriri nolle Deum infidelibus peccatorum purgationem, sive remissionem, nisi prius possibiliter & seu libertate naturali crederent, eo modo quo istud Massilienses cum gratia Adami fieri posse statuerant, ut supra declaratum est.

Idem omnino recentiorum opinio velut certum & in confessō statuit. Neque enim putant, haud secus ac Massilienses, per S. Spiritus infusionem, & operationem fieri, ut velimus; quasi Deus per seruum adjutorium medicinale Christi Salvatoris ipsum velle largiretur; sed per auxilium sine quo non operari tantummodo posse si velit, ita ut velle purgari, naturali libertati suoperbiti relinquatur. Hoc veò ipsum & nihil aliud est, exspectare Deum, ut purgari velimus; quemadmodum etiam supra exposuimus.

NOTA LXIII.
Tertia: Sine gratia Dei credentibus, volentibus, desiderantibus consantibus, &c. nobis misericordia conferunt divinitus.

Tertia est, quod sine gratia Dei credentibus, volentibus, desiderantibus, corantibus, laborantibus, vigilantibus, scidentibus, penitentibus, quaren- tibus, pulsantibus, nolit misericordia conferratur divinitus; non autem ut credamus, vel ut, vel ac omnis sicut oportet agere valamini, per infusionem & inspirationem sancti spiritus in nobis sit. Quibus verbis hoc Massilienses intendebant, quod Dei misericordia gratiam tribuens daretur hominibus credentibus, & volentibus, & illos actus exercentibus sine gratia Christi Salvatoris, qua ipsum veile, credere, desiderare, petere, &c. inspiratur. In his enim actibus meritum divina misericordia collocabant. Putabant enim non esse opus gratiā Christi Salvatoris voluntati actus illos infundente ac trahente, sed satis ad eos efficiendos robustum esse liberū arbitrium cum solo primi hominis adjutorio, quo donetur ei tantū possisi ipsū arbitriū velit, quemadmodū in praecedentibus à nobis paulo ante, & alios locis ex professo explanatum fuit.

Hac veò ipissima est recentiorum sententia; quam ex professo in omnibus disputationibus suis hac de re passim tradidunt. Nec isto adhuc contenti ul̄ erius docent, non solum pe- tentibus & volentibus cum ista Adami gratia, divinitus conferit misericordiam; sed etiam potenteribus, desiderantibus, conantibus per solā naturalis arbitrii potestatē, sine illa gratia etiam sine qua non, misericordiam tribui, & oppositum indignum esse misericordia Dei. Nam verba Iesu sunt de faciente quod in se est per puras nature vices: Maxime decere Deum, ut in primis in eos suam misericordiam effundat, qui ei impedimenta non obviunt, & ratiō naturae recte uti conantur.

In Epist. Prop. ad Aug.

Vid. Ep. 95.

I Am verò ex his que diximus funditus illarum propositionum damnatarum, sensus intelligitur, de quātū aliquibus superius nonnulli locuti sumus. Prima est, quod Voluntas hominis diuina gratia sibi pareret opem; non gratis humanam subiiceret voluntatem. Significabat enim Massilienses, voluntatem hominis, dum naturali libertate, quamvis cum gratia sine qua non, credebat Deo, efficere ut ea sive occasione, sive colore, sive merito, Deus gratiam illam Christi largiretur, qua voluntas ad incrementum fidei, virtutisque omnes Christianas, Deo donante pertingeret. In qua sane sententia gratia Christi non subiiciebat sibi voluntatem, sed illa jam ante subiecta Deo, gratiam sibi ipsa sua potestate pariebat. Loquuntur enim de illa vera gratia medicinali Christi Salvatoris, quam solum vel penē solum, Augustino teste, universa Scriptura & Ecclesiastica monumenta prædicare videntur.

In qua quidem priore sententia illius parte, recentiores isti Massiliensibus dissimiles plane sunt. Nam quia veram illam Iesu Christi medicinalem gratiam non aliter norunt, quam ut oppugnant & expugnant, nonquam etiam in illorum sententia, voluntas hominis divinę gratia sibi parit opem, utpote cupis nunquam se indigere profertur. Miseram enim voluntatem suam tantā libertate utrimq; prædictam putant, ut cum sola illa Adami & Angelorum gratia, que nullo pacto est Christi medici & Salvatoris auxilium, se non solum credere, ut Massilienses, sed & diligere Deum, & omnium omnium virtutum opera se perficere posse arbitrentur. Ex quo nascitur, ut propositionis quoque illius pars posterior, in istorum opinione non secus ac Massiliensium, verissima castissima sit. Nonquam enim apud ipsos gratia sibi humanam subiicit voluntatem. Non illa Adami, quia illa nunquam habet, aut habere potest nec officij, cum nihil tribuit, nisi posset a velis, & ipsa voluntas gratiam subiicerat sibi: non vera Christi gratia, quia illam quam possunt remotissime ab omnium hac & sententia exterminant.